

Mục Lục

CHƯƠNG 1	Cuộc viếng thăm	7
CHƯƠNG 2	Chiếc hộp bí mật.	16
CHƯƠNG 3	Cái ao	23
CHƯƠNG 4	Phải làm gì với Matthew đây?.	31
CHƯƠNG 5	Bác sĩ Kerr	41
CHƯƠNG 6	Nhóc Cá Vàng.	58
CHƯƠNG 7	Nhỏ Melody và thằng Jake	71
CHƯƠNG 8	Nghịch hoa	80
CHƯƠNG 9	Bé Teddy mất tích.	84
CHƯƠNG 10	Chuyện của thằng Jake	102
CHƯƠNG 11	Đội tìm kiếm	108
CHƯƠNG 12	Lên ti vi.	118
CHƯƠNG 10+3	Ngủ nhờ.	128
CHƯƠNG 14	Bác sĩ Rhodes	135
CHƯƠNG 15	Nhỏ Melody Bird	152
CHƯƠNG 16	Nghĩa trang.	164
CHƯƠNG 17	Nhà Linh Mục	176
CHƯƠNG 18	Dấu máu.	190
CHƯƠNG 19	Bác gái Penny Sullivan.	203

CHƯƠNG 20	Nhìn thấy	211
CHƯƠNG 21	Ngọn đèn của bà Nina	220
CHƯƠNG 22	Gỗ cửa nhà số 11	224
CHƯƠNG 23	Theo dõi bà Nina	233
CHƯƠNG 24	Giải pháp gia dụng Harrington	237
CHƯƠNG 25	Thầy Rory Jenkins	243
CHƯƠNG 26	Con mèo của quý súc.	252
CHƯƠNG 27	Đôi mắt của Sư Tử Dán Tường	258
CHƯƠNG 28	Cảnh sát ghé thăm bà Nina	263
CHƯƠNG 29	Lông Ưc Chim Nhại	267
CHƯƠNG 30	Nhà số 1	272
CHƯƠNG 31	Cá ơi.	280
CHƯƠNG 23	Trở về.	284
CHƯƠNG 33	Đi tìm con mắt của Sư Tử Dán Tường	286
CHƯƠNG 34	Vụ bắt giũ.	297
CHƯƠNG 35	Con nhóc Casey.	302
CHƯƠNG 36	Chữa lành.	306
CHƯƠNG 37	Kể cho bố mẹ.	315
CHƯƠNG 38	Tiệc nướng nhà bác Sue	320

CHƯƠNG 1

CUỘC VIẾNG THĂM

Ông Charles đến đỉnh đầu cũng bị cháy nắng!

Tôi nhìn thấy hần hoi, lúc ông đang sẫm soi bụi hồng. Ông ngắm nghía từng bông, lắc lắc những bông to để xem có cánh nào rụng không, vừa làm vừa nhón nhón chân bước trên gờ lối đi. Mảng hói lớn trên đầu ông giờ biến thành hình tròn đỏ au, bóng lộn giữa đám tóc lơ thơ bạc trắng. Đương lúc nóng nực thế này, đáng nhẽ ông nên đội mũ chứ, nhưng tôi đoán ông cũng khó mà để ý đến đỉnh đầu mình khi đang bận bịu nhường kia.

Cơ mà tôi thì để ý.

Tôi để ý rất nhiều chuyện, từ cửa sổ phòng mình.

Chẳng có gì sai trái cả. Tôi quan sát hàng xóm để giết thời gian, thế thôi, chứ đâu có tọc mạch gì. Và mấy vị láng giềng cũng không phiền, chắc vậy. Thịnh thoảng thằng Jake Bishop nhà số 5 nhè tôi mà gào tướng lên: “Đồ dờ hoi!”, “Quái dị!” lại còn “Khùng điên!” Đã lâu lắc rồi nó chẳng còn gọi tôi là Matthew – dù sao nó chỉ là thằng ngớ ngẩn nên tôi chẳng chấp làm gì.

Tôi sống trong con ngõ yên tĩnh ở thị trấn nhỏ, nơi dân tình thường xuýt xoa rằng thật may mắn vì không phải sống ở cái thành phố bẩn thỉu hôi hám mang tên London, nhưng rồi lại phải vật lộn cả sáng tìm mọi cách để đi đến đó.

Có bảy ngôi nhà trong ngõ cụt này. Sáu nhà trông y hệt nhau, cửa sổ hình vuông nhô ra, cửa ra vào bằng nhựa lõi thép, tường quét vôi trắng. Nhưng nhà số 7, kẹp giữa nhà số 3 và số 5, thì khác. Nhà Linh Mục⁽¹⁾ xây gạch đỏ, trông cứ như vị khách lạc loài ở bữa tiệc Halloween chẳng có ai thèm hóa trang. Cửa chính màu đen, hai ô cửa sổ hình tam giác bị che kín từ phía trong bằng bìa các tông. Ai mà biết được chủ nhà bịt chúng để ngăn gió lùa hay để ngăn người ngoài dòm dỏ?

Bố kể rằng khoảng hai chục năm trước, hồi nhà chúng tôi đang xây dở, từng có nhà thầu định san phẳng Nhà Linh Mục, nhưng phần móng nhà trăm năm tuổi bám chặt trong lòng đất, và rốt cuộc, nó vẫn hiên ngang đứng đó như chiếc răng sâu già cỗi. Bà vợ góa của linh mục – bà Nina – vẫn đang sống trong căn nhà ấy, mặc dù tôi hiếm khi nhìn thấy bà. Có ngọn đèn bên khung cửa sổ phòng khách luôn bật

(1) Nhà ở được Giáo hội Anh cấp cho tăng lữ và chức sắc tôn giáo.

sáng cả ngày lẫn đêm, ánh cam le lói bên dưới lớp rèm cửa xám xịt. Mẹ bảo rằng bà Nina đang cố sống ẩn dật vì sợ nhà thờ sẽ đuổi bà ra khỏi nhà, bởi từ khi ông linh mục chồng bà qua đời, đó không còn là nhà của bà nữa. Trên bậc thềm có ba chậu hoa, bà tưới nước mỗi ngày lúc mười giờ sáng.

Tôi quan sát bà cùng hàng xóm láng giềng từ căn phòng trống ở mạn trước nhà mình. Tôi thích ở trong này. Bốn bức tường màu vàng chanh vẫn còn bóng bẩy, cảm giác nội thất vẫn mới nguyên, dù căn phòng được bài trí từ cách đây năm năm. Bố mẹ gọi đây là *phòng làm việc* vì nhà tôi đặt máy tính trong này, nhưng thật ra ai chẳng biết đây là phòng cho em bé. Trong góc phòng có bộ đồ chơi treo nôi gắn sáu con voi vải sọc nhồi bông lơ lửng vô tích sự phía trên chồng hộp các tông chưa khai cùng túi đi chợ. Vừa xách được bộ đồ chơi về từ cuộc săn hàng giảm giá là mẹ treo nó lên ngay, mặc kệ bố nói làm vậy là xui xẻo.

“Đừng có hâm thế, anh Brian. Phải kiểm tra xem nó có hoạt động không chứ?”

Mẹ vặn dây cót, thế là cả nhà đứng xem bảy voi xoay vòng vòng theo giai điệu *Ngôi sao nhỏ lấp lánh lấp lánh*. Khi nhạc ngưng, tôi vỗ tay, hồi đó tôi mới lên bảy, tuổi ấy ai mà chẳng làm những trò ngốc nghếch như vậy. Mẹ nói lúc khác sẽ khai đóng đồ sắm được, nhưng mẹ chẳng bao giờ làm. Đóng túi vẫn yên vị nơi chúng bị bỏ lại: tả, bình, máy khử trùng, thiết bị giám sát trẻ sơ sinh, mấy cái yếm nhỏ. Tất cả những gì em trai tôi sẽ cần nếu như tôi không... ừ thì, nếu em còn sống. Phòng làm việc có cửa sổ nhìn xuống đường, và tôi ngắm những người hàng xóm bắt đầu ngày mới.

9 giờ 30 phút sáng: Ông Charles lại đang tỉa tóc bụi hồng. Ông dùng cây kéo mới màu đỏ. Đỉnh đầu ông bong tróc vì cháy nắng.

Tuổi tác ông Charles dao động trong khoảng từ sáu lăm đến chín lăm, trông ông có vẻ như không già thêm được nữa. Tôi đoán ông đã tìm được độ tuổi yêu thích và quyết định dừng già đi.

9 giờ 36 phút sáng: Hai vợ chồng bác Gordon và Penny Sullivan bước ra từ nhà số 1. Bác trai Gordon vào ô tô còn bác gái Penny vẫy tay chào ông Charles từ phía bên kia đường.

Ông Charles vẫy lại và quay cây kéo làm vườn trên tay như một chàng cao bồi rồi cắt vào không khí ba lần, hai lưỡi kéo màu bạc ánh lên trong nắng. Bác gái Penny bật cười. Hai mắt bác nheo lại, rồi bác đưa tay lên che nắng, nhưng mặt bác lập tức xị ra. Bác đã trông thấy cái gì đó: chính là tôi. Ông Charles nhìn theo ánh mắt bác và cả hai cùng nhìn chăm chăm tôi, đang quan sát họ từ cửa sổ nhà mình. Tôi nhanh nhẹn lùi lại và biến mất khỏi tầm nhìn, tim đập thùm thụp. Tôi đợi đến khi nghe tiếng xe bác trai Gordon lùi khỏi lối đi rồi lại nhìn ra phố.

9 giờ 42 phút sáng: Bác trai Gordon và bác gái Penny rời nhà đi siêu thị mua sắm cho tuần này.

9 giờ 44 phút sáng: Nhỏ Melody Bird bước ra từ nhà số 3, kéo theo con cún xúc xích Frankie của nhà nó.

Đang là cuối tuần, tức là đến lượt nhỏ Melody dắt cún đi dạo. Cô Claudia mẹ nhỏ phụ trách ngày trong tuần, nhưng tôi không hiểu tại sao họ phải bận tâm việc cho cún ra đường đến vậy, con cún trông cũng chẳng vui vẻ gì, suốt quãng đường chỉ cố tìm cách quay lại. Nhỏ Melody vừa đi vừa mân mê sợi len trên tay áo khoác màu đen, cứ ba bước lại dừng một lần để đợi con cún. Con nhỏ lọt thỏm trong cái áo len đen, mặc dù ngoài trời đang gần ba chục độ. Hai đứa nó dừng cạnh một trụ đèn đường, Frankie đánh hơi và gài chân, cố gắng lao về nhà, nhưng Melody tiếp tục lôi nó tiến lên, và bóng cả hai dần biến mất trong con hẻm dẫn vào nghĩa trang nằm sau Nhà Linh Mục.

9 giờ 50 phút sáng: Cửa nhà số 7 mở và cặp “vợ chồng son” xuất hiện.

Thầy Jenkins và vợ là cô Hannah sống ngay căn nhà không chung vách bên cạnh nhà tôi. Trong ngõ, họ được gọi là “vợ chồng son” mặc dù đã kết hôn gần bốn năm. Cô Hannah lúc nào cũng tươi cười, kể cả khi cô không biết có người đang quan sát mình.

“Em không nghĩ tập chạy giữa lúc nắng nóng thế này được ích lợi gì, anh Rory ạ.” Cô ấy vừa cười vừa nói.

Thầy Jenkins lờ đi, giơ hai tay lên cao và vươn người giãn cơ. Thầy ấy dạy thể dục ở trường tôi, và theo quan điểm của thầy, nếu không tập thể dục thì chẳng có lí do gì để tồn tại. Tôi chắc chắn nằm trong danh sách những kẻ “không tồn tại”, và tôi luôn cố hết sức để không lọt vào tầm ngắm của thầy.

Thầy mặc áo trắng bó chén và quần ngố xanh biển, chạy vụt ra lối đi, hai tay ép sát hông.

“Đừng chạy lâu quá.” Cô Hannah nói. “Mình còn phải chọn ghế ô tô cho em bé nữa, anh nhớ không?”

Thầy Jenkins cầu nhàu với vợ. Tôi nhìn những bậc thềm và rừng mình khi thấy cái bụng bầu lớn của cô Hannah. Cô đặt tay lên đó, nhịp nhàng vỗ về, rồi xoay người và bước vào nhà. Tôi buông hơi thở dài kìm nén bấy giờ.

Thầy Jenkins chạy về phía Phố Lớn, vẫy tay chào ông Charles. Ông vẫn đang mải mê với đám hoa cỏ nên không để ý. Ông ngắm soi từng đóa hồng, chúng rung rinh trong gió tựa như đám kẹo bông màu hồng trong quầy hàng ở hội chợ. Những bông không đủ tươi sẽ bị cắt bỏ và vứt vào xô nhựa. Khi xong việc, ông vòng ra sau nhà, tay xách theo cái xô đựng đầy hoa héo.

10 giờ sáng: Không thấy bà Nina tưới cây.

Xét việc cả ngõ sáng nay bận rộn đi ra đi vào, tôi không lấy làm lạ khi chưa thấy bà.

Cửa nhà số 5 mở ra và một thằng nhóc trạc tuổi tôi xuất hiện. Nó bước dọc lối đánh xe ô tô và chỉ nhìn về một hướng duy nhất. Thẳng vào tôi. Lần này tôi không lùi đi mà

đứng lì ra, nhìn lại. Nó dừng trước nhà tôi, rống lên một tiếng quàng quạc gớm ghiếc trước khi khạc cả một mảng đờm khổng lồ xuống lối đi. Từ sau cửa sổ, tôi cố nén cảm giác buồn nôn và từ tốn vỗ một tràng pháo tay đáp lại nó. Nó cau mày khi nhìn thấy hai tay tôi, nên tôi vội rút tay lại. Đá một cú chắc nịch vào tường nhà tôi xong, nó quay lưng bỏ đi.

10 giờ 3 phút sáng: Jake Bishop vẫn là một thằng đàn.

Sau khi thằng Jake đi khỏi, không còn gì nhiều để quan sát. Thầy Jenkins đi chạy về, chiếc áo phong trắng thấm lại vì nhớp mồ hôi. Bác gái Penny và bác trai Gordon Sullivan lấy mười một túi đồ đi chợ ra khỏi cốp xe. Nhỏ Melody cũng đã về, một tay ôm Frankie, trông mặt con cún có vẻ hài lòng.

Và rồi con ngõ rơi vào tĩnh mịch.

Cho đến khi cửa Nhà Linh Mục mở ra.

10 giờ 40 phút sáng: Bà Nina đứng trên bậc thềm, vẻ mặt lo lắng, một tay cầm bình tưới cây nhỏ màu bạc.

Bà cụp mặc chân váy đen, áo cánh màu kem và áo khoác len mỏng màu đào. Bà khẽ khàng tưới mỗi chậu cây trong vòng năm nhịp đếm trước khi chuyển sang chậu tiếp theo. Vừa làm, bà vừa hấp háy nhìn khắp ngõ. Bà mới chớm tưới chậu cây cuối cùng thì một chiếc ô tô rẽ vào ngõ. Bà bỏ lại bình tưới trên thềm, lui nhanh vào nhà, đóng sầm cửa lại.

Chiếc xe chậm chạp lăn bánh kia là kiểu xe mà bố thường bảo là tốn “một khoản thế chấp nho nhỏ”. Chiếc xe

chắc chắn không thuộc về bất kì người hàng xóm nào trong khu này, bóng bẩy đến nỗi khi nó quay đầu và đỗ trước cửa nhà số 11, tôi nhìn được cả hình ảnh phản chiếu của nhà mình trên cánh cửa xe màu đen. Tôi chớp lấy quyển sổ, mắt vẫn quan sát, chờ đợi những cánh cửa mở ra.

10 giờ 45 phút sáng: Một chiếc xe đen xịn sò trong ngõ. Mình chưa thấy nó bao giờ, nó đang đỗ ngay sát vách! Ông Charles có khách ư?

Chuyện này thật thú vị. Tôi thuộc lòng lịch trình của tất cả hàng xóm, và có vẻ hiện giờ một nhân vật mới đang viếng thăm khu phố. Dù đã cố nhòm, vì cửa kính phủ màu kĩ càng nên tôi vẫn không thể nhìn ra cái gì trong xe. Động cơ xe kêu đều đều thêm một lúc rồi tắt hẳn. Cửa xe bên phía ghế lái bật mở.

Một phụ nữ đeo cặp kính râm lớn che gần hết khuôn mặt bước ra khỏi xe và nhìn quanh ngõ. Cô vuốt gọn tóc vương trên mặt rồi đóng sầm cửa xe. Ông Charles xuất hiện, rảo bước trên lối đi và chùi hai bàn tay lên ngực áo.

“Con yêu!” Ông cất tiếng, vươn hai cánh tay rám nắng về phía cô.

“Chào bố.”

Cô ôm ông, chừa lại một khoảng và nghiêng mặt sang bên để ông thơm má, sau đó quay lại xe và mở cửa sau. Một cô nhóc khoảng sáu, bảy tuổi chui ra, tay cầm con búp bê bằng sứ. Tôi lại gần cửa sổ nhưng chỉ nghe được loáng thoáng vài từ.

“... Hẳn là Casey rồi! Còn ai đây? Bạn ấy có ở lại không?”

Ông Charles định vuốt tóc con búp bê nhưng cô bé quay phắt đi, giữ con búp bê xa tầm với của ông. Trông con búp bê giống món đồ cổ hơn là đồ chơi trẻ con. Người phụ nữ đeo kính râm to bụi chui ra từ ghế sau cùng một thằng nhóc tóc vàng hoe rồi thấy thằng bé xuống vỉa hè. Ông Charles dang hai tay về phía đứa nhóc.

“Rất vui được gặp con, Teddy. Ông ngoại đây con.”

Thằng nhóc ôm khư khư mảnh chăn màu xanh dương nhạt, vừa cọ cọ một góc chăn vào má vừa ngược nhìn bàn tay nhăn nheo đang chìa ra trước mặt. Bàn tay cứ ngại ngần dưng đưa ở đó, rồi ông Charles bỏ cuộc và quay sang giúp con gái đỡ đồng hành lí. Họ trò chuyện một lúc nhưng quay lưng về phía tôi nên tôi không nghe được gì.

Người phụ nữ đặt hai chiếc va li đen trước cổng, ôm gương mặt bọn trẻ trong hai bàn tay, nói gì đó và hôn lên trán mỗi đứa một cái đánh chóc. Vừa bóp nhẹ cánh tay ông Charles, cô vừa chui vào xe. Động cơ khởi động, kêu ro ro, và chiếc xe tối màu, bóng bẩy chậm chậm lăn bánh về cuối đường. Ba ông cháu đứng nhìn cho đến khi xe đi khuất.

“Được rồi! Vào nhà thôi.”

Ông Charles khoát tay về phía bọn trẻ và lừa chúng vào nhà như lừa cừu, nở nụ cười toe toét. Thằng nhóc dừng lại, một tay vẫn cọ chăn vào má, tay kia thò ra nhắm vào bụi hồng nằm cạnh lối đi.

“Ôi, không, không, không sờ vào đấy!” Ông nó đẩy hai đứa nhóc qua cửa trước.

Một phút sau, ông quay lại, kéo nốt hai chiếc va li đen vào. Ông liếc tôi và tôi vội lùi xuống, nhưng vẫn kịp nhận ra nụ cười tươi rói ban nãy đã biến mất.

CHƯƠNG 2

CHIẾC HỘP BÍ MẬT

Tôi giấu một chiếc hộp bí mật trong gầm giường.

Tôi rất muốn nói rằng đó là chiếc hộp gỗ cũ kĩ bí ẩn mà tôi đào được trong vườn, lén lút mang lên phòng và giấu dưới đồng chăn lông vũ. Nó cứ lặng lẽ ở đó, bảo vệ kho báu được khóa kín. Một khi tôi biết rằng mình có thể tin tưởng bạn, tôi sẽ để bạn quỳ gối cạnh tôi rồi cẩn thận mở cái nắp hộp ọp ẹp ra. Bùn khô sẽ rơi lả tả xuống thảm, nhưng, chỉ lần này thôi, tôi không quan tâm. Miệng bạn sẽ há ra, mắt càng lúc càng mở to khi nhìn vào số châu báu bên trong.

Tôi ước gì chiếc hộp của mình như vậy.

Nhưng không.